

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2019. október 17.*

„Előzetes döntéshozatal – 2009/72/EK irányelv – A villamos energia belső piaca – A 2. cikk 3–6. pontja – A villamosenergia-átviteli rendszer és a villamosenergiaelosztó-rendszer fogalma – Elhatárolási kritériumok – Feszültségi szint – A létesítmények feletti tulajdonjog – A 17. cikk (1) bekezdésének a) pontja – Független átvitelirendszer-üzemeltető – 24. és 26. cikk – Elosztórendszer-üzemeltető – A 32. cikk (1) bekezdése – Harmadik felek szabad hozzáférése – Középfeszültségű villamos energiához való hozzáférés – Az átviteli rendszer és az elosztórendszer közötti összekötő pontok – A tagállamok mérlegelési mozgástere”

A C-31/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Administrativen sad Sofia-grad (szófia-i közigazgatási bíróság, Bulgária) a Bírósághoz 2018. január 17-én érkezett, 2018. január 4-i határozatával terjesztett elő

az **„Elektrorazpredelenie Yug” EAD**

és

a **Komisija za energiyno i vodno regulirane (KEVR)**

között,

a **„BMF Port Burgas” EAD**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: E. Regan tanácselnök (előadó), R. Silva de Lapuerta, a Bíróság elnökhelyettese, I. Jarukaitis, Juhász E. és C. Lycourgos bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: R. Şereş tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. február 6-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az „Elektrorazpredelenie Yug” EAD képviselőjében H. Nihrizov, P. Stanchev, A. Todorov, B. Petrov, M. Baykushev és G. Dimitrov advokati, segítőjük: S. Radev jogtanácsos,

* Az eljárás nyelve: bolgár.

- a Komisia za energiyno i vodno regulirane (KEVR) képviselőjében I. Ivanov,
 - a „BMF Port Burgas” EAD képviselőjében T. Dimitrova, M. Derelieva, M. Peneva és I. Todorov advokati,
 - a francia kormány képviselőjében C. Mosser, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében O. Beynet és Y. G. Marinova, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2019. május 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2003/54/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 2009/72/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2009. L 211., 55. o.; helyesbítés: HL 2015. L 167., 94. o.) 2. cikke 3. és 5. pontjának értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az „Elektorazpredelenie Yug” EAD a továbbiakban: ER Yug), Bulgária területének egy részén villamosenergiaelosztó-rendszert üzemeltető társaság és a Komisiyata za energiyno i vodno regulirane (energia- és vízszabályozási bizottság, Bulgária; a továbbiakban: KEVR) között annak tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, hogy a „BMF Port Burgas” EAD-dal (a továbbiakban: BMF) szemben díjat számoltak fel az e hálózathoz való hozzáférésért és a villamos energia e hálózaton keresztül való szállításáért.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2009/72 irányelv (1)–(3), (9), (11), (16), (17), (19) és (44) preambulumbekkezdésének szövege a következő:

„(1) [Az Európai Unióban] 1999 óta gyorsuló ütemben fejlődő belső villamosenergia-piac célja, hogy az Európai Unió valamennyi fogyasztója, azaz a lakosság és a vállalkozások számára valós választási lehetőséget teremtsen, új üzleti lehetőségeket nyisson és bővítse a határokon keresztül történő kereskedelmet, és ezáltal hatékonyságjavulást, versenyképes árakat és magasabb szintű szolgáltatásokat teremtsen, továbbá hogy hozzájáruljon az ellátás biztonságához és fenntarthatósághoz.
- (2) A villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról szóló, 2003. június 26-i 2003/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [HL 2003. L 176., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 12. fejezet, 2. kötet, 211. o.] jelentős mértékben hozzájárult a villamos energia belső piacának kialakításához.
- (3) Az uniós polgárok számára [az EUM-]Szerződésben biztosított alapvető szabadságok – többek között az áruk szabad mozgása, a letelepedés szabadsága és a szolgáltatások nyújtásának szabadsága – csak teljesen nyitott piacon valósulhatnak meg, amely minden fogyasztó számára lehetővé teszi a kereskedők szabad megválasztását, és a kereskedők számára is biztosítja fogyasztóik szabad ellátásának lehetőségét.

[...]

- (9) Ha a hálózatok nem különülnek el ténylegesen a termelési és ellátási tevékenységektől (a tényleges szétválasztás), ez nemcsak a hálózat üzemeltetésében jár a hátrányos megkülönböztetés kockázatával, hanem a vertikálisan integrált vállalkozásoknak saját hálózataikba történő megfelelő szintű beruházásra való ösztönzése terén is.

[...]

- (11) Tényleges szétválasztás csak úgy érhető el, ha megszűnik a vertikálisan integrált vállalkozások törekvése a versenytársak hálózati hozzáféréssel és beruházásokkal kapcsolatos megkülönböztetésére. A belső érdekellentét feloldására és az ellátás biztonságának megvalósítására egyértelműen eredményes és biztos módszer a tulajdonjog szétválasztása, amelynek során a hálózat tulajdonosát jelölik ki rendszerüzemeltetőnek, és függetlenné teszik az ellátási és termelési érdekektől. Ezért az Európai Parlament a földgáz és a villamos energia belső piacának jövőbe[n]i lehetőségeiről szóló, 2007. július 10-i állásfoglalásában [HL 2008. C 175. E, 206. o.] az átviteli szinten megvalósított tulajdonjogi szétválasztást nevezte az arra legalkalmasabb eszköznek, hogy az infrastrukturális beruházásokat megkülönböztetéstől mentesen ösztönözzék, az új belépőknek tisztességes hálózati hozzáférést biztosítsanak, és a piacot átláthatóvá tegyék. A tulajdonjogi szétválasztás értelmében tehát a tagállamoktól meg kell követelni, hogy biztosítsák, hogy ugyanazon személy vagy személyek ne legyenek jogosultak egy termelési vagy ellátási vállalkozás irányításában való részvételre, és ezzel egy időben átvitelirendszer-üzemeltető vagy átviteli rendszer irányítására vagy azokra vonatkozó bármely jog gyakorlására. Fordított viszonylatban is, az átviteli rendszer vagy az átvitelirendszer-üzemeltető irányításában való részvételnek eleve ki kell zárnia a termelési vagy ellátási vállalkozás irányításának vagy az azokra vonatkozó joggyakorlásnak a lehetőségét. [...]

[...]

- (16) Az ellátási és termelési érdekektől független rendszer- vagy átvitelirendszer-üzemeltetők létrehozásának lehetővé kell tennie, hogy a vertikálisan integrált vállalkozások az érdekek tényleges elkülönítése mellett megtarthassák a hálózati vagyonon fennálló tulajdonjogukat, miközben biztosítja azt, hogy az ilyen független rendszerüzemeltető vagy az ilyen független átvitelirendszer-üzemeltető ellát minden rendszerüzemeltetői feladatot, és működése részletes szabályoknak, valamint széles körű szabályozói ellenőrzési mechanizmusoknak van alávetve.
- (17) Ha 2009. szeptember 3-án az átviteli rendszerben tulajdonnal rendelkező vállalkozás vertikálisan integrált vállalkozás része, a tagállamoknak ezért lehetőséget kell adni a tulajdonjogi szétválasztás, valamint az ellátási és termelési érdekektől független rendszerüzemeltető vagy átvitelirendszer-üzemeltető létrehozása közötti választásra.

[...]

- (19) A független rendszerüzemeltetői vagy független átvitelirendszer-üzemeltetői megoldások teljes körű eredményességét meghatározott kiegészítő szabályokkal kell biztosítani. A független átvitelirendszer-üzemeltetőkkel kapcsolatos szabályok megfelelő szabályozási keretet nyújtanak a tisztességes verseny, az elégséges beruházások, az új piaci szereplők hozzáféréseinek és a villamosenergia-piacok integrációjának biztosításához. A független átvitelirendszer-üzemeltetőkről szóló rendelkezések révén történő tényleges szétválasztás egyrészt egy, szervezési intézkedésekből és az átvitelirendszer-üzemeltetők irányításával kapcsolatos intézkedésekből álló pilléren, másrészt egy olyan beruházási intézkedésekből álló pilléren nyugszik, amelyek az új termelési kapacitásokat regionális együttműködés útján kötik a hálózati és piaci integrációhoz. [...]

[...]

(44) [...] A szükséges hálózati infrastruktúra – a rendszerösszekötő kapacitásokat is beleértve – kiépítésével és karbantartásával elő kell segíteni a stabil villamosenergia-ellátást. A rendszerösszekötő kapacitásokat és az elosztott villamosenergia-termelést is magában foglaló, szükséges hálózati infrastruktúra kiépítése és karbantartása a stabil villamosenergia-ellátás biztosításának fontos eleme.”

4 A 2009/72 irányelv „Tárgy és hatály” című 1. cikke előírja:

„Ez az irányelv közös szabályokat állapít meg a villamos energia termelésére, átvitelére, elosztására, a villamosenergia-ellátásra, valamint a fogyasztóvédelmi szabályokra vonatkozóan, annak érdekében, hogy [az Unió] belül fejlessze és integrálja a versenyképes villamosenergia-piacokat. Ez az irányelv meghatározza a villamosenergia-ágazat szervezetével és működésével, a szabad piaci hozzáféréssel, a versenytárgyalási eljárásoknál alkalmazandó feltételekkel és eljárásokkal, valamint az engedélyek kiadásával és a rendszerek működésével összefüggő szabályokat. Meghatározza továbbá az egyetemes szolgáltatási kötelezettségeket és az áramfogyasztók jogait, valamint egyértelművé teszi a versenyre vonatkozó kötelezettségeket.”

5 Ezen irányelv „Fogalommeghatározások” címet viselő 2. cikke szerint:

„Ezen irányelv alkalmazásában [a] következő fogalommeghatározások alkalmazandók:

[...]

3. »átvitel«: villamos energia szállítása igen nagy feszültségű és nagyfeszültségű, összekapcsolt rendszereken a végső fogyasztókhoz vagy az elosztókhoz való eljuttatás céljából, nem beleértve az ellátást;

4. »átvitelrendszer-üzemeltető«: az a természetes vagy jogi személy, aki/amely felelős egy adott terület átviteli rendszerének üzemeltetéséért, karbantartásáért, valamint szükség esetén annak fejlesztéséért, és adott esetben annak más rendszerekkel való összekapcsolásáért, felelős továbbá azért, hogy a rendszer hosszú távon alkalmas legyen a villamos energia átvitelével kapcsolatos, észszerű igények kielégítésére;

5. »elosztás«: a villamos energia szállítása nagyfeszültségű, középfeszültségű és kisfeszültségű elosztórendszereken a fogyasztóhoz való eljuttatás céljából, ide nem értve az ellátást;

6. »elosztórendszer-üzemeltető«: az a természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely felelős egy adott terület elosztórendszerének üzemeltetéséért, karbantartásáért, valamint szükség esetén annak fejlesztéséért, illetve adott esetben annak más rendszerekkel való összekapcsolásáért; felelős továbbá azért, hogy a rendszer hosszú távon alkalmas legyen a villamos energia elosztásával kapcsolatos, indokolt igények kielégítésére;

7. »fogyasztók«: a villamos energia nagykereskedelmi és végső fogyasztói;

8. »nagykereskedelmi fogyasztók«: az a természetes vagy jogi személy, aki/amely villamos energiát vásárol a letelepedésük helye szerinti rendszeren belül vagy azon kívül történő viszonteladás céljából;

9. »végső fogyasztó«: az a fogyasztó, aki saját felhasználásra vásárol villamos energiát;

[...]

19. »ellátás«: a fogyasztók részére történő villamosenergia-értékesítés, ideértve a viszonteladást;

[...]”

- 6 A 2009/72 irányelv IV. és V. fejezete, amely fejezetek az irányelv 9–23. cikkét tartalmazzák, az átviteli rendszerek üzemeltetésére, illetve a független átvitelirendszer-üzemeltetőkre vonatkozó rendelkezéseket, míg az említett irányelv VI. fejezete, amely a 24–29. cikket tartalmazza, az elosztórendszerek üzemeltetésére vonatkozó rendelkezéseket foglalja magában.
- 7 A 2009/72 irányelvnek az átviteli rendszerek üzemeltetésére vonatkozó IV. fejezetében szereplő, „Az átviteli rendszerek és az átvitelirendszer-üzemeltetők szétválasztása” című 9. cikke kimondja:

„(1) A tagállamok 2012. március 3-tól gondoskodnak arról, hogy:

- a) minden olyan vállalkozás, amelynek tulajdonában az átviteli rendszer van, átvitelirendszer-üzemeltetőként működjön;
- b) ugyanazon személy vagy személyek ne legyenek jogosultak:
- i. közvetlenül vagy közvetve irányítást gyakorolni egy termelési vagy ellátási feladatot betöltő vállalkozás felett, és közvetlenül vagy közvetve irányítást vagy bármely jogot gyakorolni egy átvitelirendszer-üzemeltető vagy átviteli rendszer felett; vagy
 - ii. közvetlenül vagy közvetve irányítást gyakorolni egy átvitelirendszer-üzemeltető vagy egy átviteli rendszer felett, és közvetlenül vagy közvetve irányítást vagy bármely jogot gyakorolni egy termelési vagy ellátási feladatot betöltő vállalkozás felett;
- c) ugyanazon személy vagy személyek ne legyenek jogosultak kinevezni egy átvitelirendszer-üzemeltető vagy átviteli rendszer felügyelőbizottsága, igazgatási testülete vagy a vállalkozást jogilag képviselő testület tagjait, és közvetlenül vagy közvetve irányítást vagy bármely jogot gyakorolni egy termelési vagy ellátási feladatot betöltő vállalkozás felett; valamint
- d) ugyanazon személy ne lehessen tag egyfelől egy termelési vagy ellátási feladatot betöltő vállalkozásnak, és másfelől egy átvitelirendszer-üzemeltetőben vagy átviteli rendszerben tulajdonnal rendelkező társaságnak is a felügyelőbizottságában, igazgatási testületében vagy a vállalkozást jogilag képviselő testületében.

[...]

(8) Amennyiben 2009. szeptember 3-án az átviteli rendszer egy vertikálisan integrált vállalkozás része, a tagállam dönthet úgy, hogy nem alkalmazza az (1) bekezdést.

Ilyen esetben az érintett tagállamok:

- a) a 13. cikkel összhangban független rendszerüzemeltetőt jelölnek ki; vagy
- b) megfelelnek az V. fejezetben foglalt rendelkezéseknek.

[...]”

- 8 A 2009/72 irányelvnek a független átvitelirendszer-üzemeltetőkre vonatkozó V. fejezetében szereplő, „Eszközök, berendezések, személyzet és jogi személyiség” című 17. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az átvitelirendszer-üzemeltetőknek rendelkezniük kell minden olyan emberi, műszaki, tárgyi és pénzügyi erőforrással, amely az ezen irányelv szerinti kötelezettségeik teljesítéséhez, valamint a villamosenergia-átviteli tevékenység végzéséhez szükséges, így különösen:

- a) a villamosenergia-átviteli tevékenység végzéséhez szükséges eszközöknek, ideértve az átviteli rendszert is, az átvitelirendszer-üzemeltető tulajdonát kell képezniük;

[...]”

- 9 2009/72 irányelvnek az elosztórendszerek üzemeltetésére vonatkozó VI. fejezetében foglalt, „Az elosztórendszer-üzemeltetők kijelölése” című 24. cikke kimondja:

„A tagállamok vagy az általuk erre felkért, elosztórendszerben tulajdonnal rendelkező vagy azokért felelős vállalkozások a hatékonyság és a gazdasági egyensúly figyelembevételével, a tagállam által megállapított időtartamra szólóan egy vagy több elosztórendszer-üzemeltetőt jelölnek ki. A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az elosztórendszer-üzemeltetők betartsák a 25., 26. és 27. cikkben foglaltakat.”

- 10 Az említett irányelv ugyanezen fejezetében található, „Az elosztórendszer-üzemeltetők szétválasztása” című 26. cikke szerint:

„(1) Ha az elosztórendszer-üzemeltető egy vertikálisan integrált vállalkozás része, legalább társasági formájában, szervezete, valamint döntéshozatala szempontjából függetlennek kell lennie a nem az elosztással kapcsolatos, további tevékenységektől. Ezek a szabályok nem keletkeztetnek kötelezettséget arra, hogy az elosztórendszer-üzemeltető eszközeit tulajdonjogi szempontból elválasszák a vertikálisan integrált vállalkozástól.

(2) Az (1) bekezdés szerinti követelményeken túlmenően, ha az elosztórendszer-üzemeltető egy vertikálisan integrált vállalkozás része, szervezeti és döntéshozatali szempontból függetlennek kell lennie a nem az elosztással kapcsolatos további tevékenységektől. Ennek elérése érdekében a következő minimumkövetelményeket kell alkalmazni:

[...]

- c) az elosztórendszer-üzemeltető tényleges, a vertikálisan integrált villamosenergia-ipari vállalkozástól független döntéshozatali jogkörrel rendelkezik a hálózat üzemeltetéséhez, karbantartásához és fejlesztéséhez szükséges vagyont illetően. E feladatok teljesítése érdekében az elosztórendszer-üzemeltetőnek rendelkeznie kell az ehhez szükséges humán, műszaki, tárgyi és pénzügyi erőforrásokkal. [...]”

- 11 A 2009/72 irányelvnek „A rendszerhez való hozzáférés szervezése” című VIII. fejezetében foglalt, „Harmadik fél hozzáférése” című 32. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„A tagállamok olyan rendszert hoznak létre, amelyben harmadik feleknek az átviteli és elosztórendszerhez való hozzáférése valamennyi feljogosított fogyasztóra vonatkozó, nyilvános tarifákon alapszik, és amelyet objektív módon, a rendszerhasználók közötti megkülönböztetés nélkül alkalmaznak. [...]”

A bolgár jog

- 12 A Zakon za energetikata (energiáról szóló törvény; 2003. évi 107. sz. DV; a továbbiakban: ZE) 86. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„A villamos energia átvitelét a villamosenergia-átviteli rendszer azon üzemeltetője végzi, amely megkapta a villamos energia átvitelére vonatkozó engedélyt [...]”

- 13 A ZE 88. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A villamos energia elosztását és a villamosenergiaelosztó-rendszerek üzemeltetését olyan elosztórendszer-üzemeltetők végzik, akik egy meghatározott területen e rendszerek tulajdonosai, és az adott területre vonatkozóan rendelkeznek a villamos energia elosztására vonatkozó engedéllyel. [...]”

- 14 A ZE kiegészítő rendelkezéseinek (2012. évi 54. sz. DV) 1. cikke a következő fogalommeghatározásokat tartalmazza:

„20. »villamosenergia-átviteli rendszer«: azoknak a villamosenergia-vezetékeknek és -berendezéseknek az összessége, amelyek a villamos energia átvitelére, nagyfeszültségről közép- és alacsonyfeszültségre történő átalakítására és az energiaáramlás újraelosztására szolgálnak;

[...]

22. »villamosenergiaelosztó-rendszer«: a villamos energia elosztására szolgáló nagy-, közép- és kisfeszültségű villamosenergia-vezetékek és -berendezések összessége;

[...]

44. »a villamos energia átvitele [...]«: a villamos energia szállítása [...] az átviteli rendszeren keresztül [...];

[...]

49. »elosztás«: a villamos energia szállítása [...] az elosztórendszeren keresztül.”

- 15 A 2014. február 24-i Naredba n° 6 za prisaedynavane na proizvoditeli i klienti na elektricheska energiya kam prenosnata ili kam razpredelitelnite elektricheski mrezi (a villamosenergia-termelőknek és fogyasztóknak a villamosenergia-átviteli, illetve elosztórendszerhez való kapcsolásáról szóló 6. sz. rendelet) meghatározza az átvitelirendszer-üzemeltető, illetve az elosztórendszer-üzemeltető létesítményei feletti tulajdonjog között húzódó határvonalat.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 16 Az ER Yug a KEVR által 2014. augusztus 13-án kiadott kizárólagos villamosenergia-elosztási engedéllyel rendelkezik, amely alapján az általa üzemeltetett elosztórendszeren keresztül villamos energia elosztását végzi az ezen engedélyben meghatározott területen, vagyis Bulgária délkeleti részén.
- 17 E terület magában foglalja azt a zónát is, ahol a „Nyugat-Burgasz” és a „Kelet-Burgasz 2” kikötői terminál elhelyezkedik, amely terminálokat a BMF koncessziójogosultként kezeli, és kapcsolódó szolgáltatásokat nyújt.

- 18 A BMF-nek a „Kelet-Burgasz 2” kikötői terminálhoz tartozó létesítményei a „Novo pristanishte” („Új kikötő”) nevű középvezetű (20 kV) vezetéken keresztül kapcsolódnak a villamosenergia-hálózathoz, amely vezeték a „Ribari” („Halászok”) elnevezésű villamosenergiatranszformátor-alállomás középvezetű (ugyancsak 20 kV) berendezéséhez csatlakozik. Az állami tulajdonban lévő „Novo pristanishte” villamosenergia-vezeték a BMF a koncesszióba adott kikötői terminálok működéséhez szükséges eszközként szerezte meg. A „Ribari” villamosenergiatranszformátor-alállomás a bolgár átviteli rendszer-üzemeltető, az „Elektroenergien sistemen operator” EAD (a továbbiakban: ESO) tulajdonában van.
- 19 Az ESO által üzemeltetett nagyfeszültségű átviteli rendszeren keresztül szállított villamos energiát az 1. és 2. sz. transzformátorban az átviteli hálózatot és az elosztóhálózatot összekötő pontokon átalakítják, hogy lehetővé tegyék a 110 kV feszültség (nagyfeszültség) 20 kV feszültséggé (középvezetű) való kommutációját, hogy a villamos energiát a „Ribari” alállomás középvezetű (20 kV) berendezésében felhasználhassák. Az ESO átviteli rendszeréből az ER Yug elosztórendszerébe érkező villamos energiát mérő kereskedelmi berendezések, amelyek ez utóbbi tulajdonában állnak, közvetlenül az 1. és a 2. sz. transzformátor után helyezkednek el a „Ribari” alállomás középvezetű (20 kV) berendezésének 26. és 39. sz. eleménél lévő kapcsolódási pontokon. A „Novo pristanishte” villamosenergia-vezeték a 44. sz. elemnél kapcsolódik e berendezéshez. E vezetéket kizárólag arra használják, hogy a BMF részére eljuttassa a villamos energiát, és őt ellássa azzal.
- 20 2013-ban az ER Yug és a BMF a hálózati szolgáltatásokra vonatkozóan szerződést kötött, amely értelmében az előbbi az utóbbi részére biztosította a villamosenergiaelosztó-rendszerhez való hozzáférést és a villamos energia e hálózaton keresztül történő szállítását annak érdekében, hogy a BMF-nek a burgaszi kikötő területén lévő létesítményeit ellássa villamos energiával.
- 21 A BMF, mivel úgy vélte, hogy közvetlenül kapcsolódik az átviteli hálózathoz, 2016. október 6-án egyoldalúan felmondta az ER Yuggal kötött szerződését, és az ESO-val kötött szerződéseket az átviteli hálózathoz való hozzáférés, a hálózati szolgáltatások nyújtása és a villamos energia szállítása tárgyában a BMF fent említett létesítményeinek villamos energiával való ellátása érdekében. E szerződések alapján az ESO a „Novo pristanishte” villamosenergia-vezetéken szállított villamos energia mérése érdekében saját kereskedelmi berendezéseit szerelte fel.
- 22 Az ER Yug azonban, mivel úgy vélte, hogy e létesítmények továbbra is az elosztórendszerhez kapcsolódnak, a BMF részére továbbra is díjat számolt fel az elosztórendszerhez való hozzáférésért és a villamos energia e hálózaton keresztül való szállításáért.
- 23 A BMF a KEVR-hez fordult, amely a 2017. februári 28-i Zh-37. sz. határozatában megállapította, hogy a BMF-fel kötött szerződés felmondása határidejének lejártát követően az ER Yugnak már nem volt joga arra, hogy a BMF részére díjakat számoljon fel az elosztórendszerhez való hozzáférésért és a villamos energia e hálózaton keresztül való szállításáért. A KEVR úgy vélte, hogy a BMF szóban forgó létesítményei közvetlenül kapcsolódnak az ESO villamosenergia-átviteli rendszeréhez, és így a BMF közvetlenül férhet hozzá e rendszerhez. A KEVR tehát felszólította az ER Yugot egyrészt arra, hogy már ne számoljon fel díjat a BMF-fel szemben az elosztórendszerhez való hozzáférésért, valamint a villamos energia e hálózaton keresztül való szállításáért, másrészt pedig arra, hogy vizsgálja felül a BMF-fel kötött szerződés felmondása határidejének lejártát követően kiszámlázott díjat.
- 24 Az ER Yug e határozattal szemben keresetet terjesztett elő az Administrativen sad Sofia-grad (szófia-i közigazgatási bíróság, Bulgária) előtt.
- 25 Az e bíróság előtt függőben lévő eljárás keretében az ER Yug azzal érvel, hogy amíg a BMF a villamosenergiaelosztó-rendszerhez csatlakozik, nem mondhatja fel a hozzáférés és a villamos energia e hálózaton keresztül való szállítása tárgyában kötött szerződést. A 2009/72 irányelv rendszerében a villamosenergia-átviteli rendszer és a villamosenergiaelosztó-rendszer elhatárolása szempontjából meghatározó tényező az általuk szállított villamos energia feszültségi szintje, azaz egyrészt az igen nagy

és nagyfeszültség az átviteli rendszer esetében, másrészt pedig a nagy-, közép- és kisfeszültség az elosztórendszer esetében. A villamos energia átvitelének a ZE kiegészítő rendelkezései 1. cikkének 20. és 44. pontjában szereplő meghatározása összeegyeztethetetlen a 2009/72 irányelv 2. cikkének 3. pontjában foglalt meghatározással, amelyet közvetlen hatálya és az uniós jog elsőbbségének elve alapján közvetlenül kell alkalmazni. Ez azt eredményezi, hogy a középvezetési hálózati szolgáltatások nyújtása villamosenergia-elosztási tevékenységnek minősül. Az átviteli hálózatot üzemeltető ESO nem jogosult arra, hogy saját fogyasztóit a középvezetési berendezéshez kapcsolja, és arra sem, hogy középvezetési hálózati szolgáltatásokat nyújtson, mivel e tevékenységek a villamosenergia-elosztó szolgáltatások körébe tartoznak, amelyek tekintetében az ER Yug rendelkezik kizárólagos engedéllyel azon a területen, ahol a BMF szóban forgó létesítményei találhatóak.

- 26 A BMF ezzel szemben úgy véli, hogy létesítményei közvetlenül kapcsolódnak a villamosenergia-átviteli rendszerhez az ESO tulajdonában lévő „Ribari” alállomáson keresztül. Ennélfogva, mivel sem ezen alállomás, sem pedig az ahhoz kapcsolódó „Novo pristanishte” villamosenergia-vezeték nem áll az ER Yug tulajdonában, azok nem képezik a villamosenergiaelosztó-rendszer elemeit. A BMF tehát úgy véli, hogy az ER Yug engedélye nem teljesíti az ahhoz szükséges feltételeket, hogy hozzáférési és szállítási szolgáltatásokat nyújtson a villamosenergiaelosztó-rendszeren keresztül, és következésképpen, hogy a szóban forgó szolgáltatások után díjat számoljon fel. Ezenkívül a ZE nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely megtiltana a fogyasztó számára, hogy közvetlenül csatlakozzon a villamosenergia-átviteli rendszerhez.
- 27 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a jelen ügyben azt kell megállapítani, hogy melyik villamosenergia-hálózathoz, azaz az elosztó- vagy az átviteli rendszerhez kapcsolódnak-e a BMF szóban forgó létesítményei, és hogy így melyik üzemeltető társaság részére kell a BMF-nek megfizetnie a hálózati szolgáltatások díját. Meg kell határozni a villamosenergia-„átviteli” és „elosztási” tevékenységek, valamint az „átviteli rendszer” és az „elosztórendszer” fogalma egymástól való elhatárolásának releváns kritériumát. Ha ugyanis a feszültségi szintet kellene az elhatárolás egyedüli kritériumának tekinteni, akkor – mivel a „Novo pristanishte” villamosenergia-vezeték a „Ribari” alállomás középvezetési berendezéséhez kapcsolódik – a BMF-nek az ER Yug részére kellene a hálózati szolgáltatásokért díjat fizetnie, amely társaság kizárólagosan jogosult hálózati szolgáltatásokat nyújtani valamennyi, középvezetési csatlakozó fogyasztó részére az engedélyében meghatározott területen, függetlenül attól, hogy az érintett létesítményeknek tulajdonosa-e, vagy sem.
- 28 E bíróság a bolgár bíróságok többségéhez hasonlóan azon az állásponton van, hogy a ZE 88. cikkének (1) bekezdéséből, a villamosenergia-termelőknek és fogyasztóknak a villamosenergia-átviteli, illetve elosztórendszerhez való kapcsolásáról szóló 6. sz. rendelet 124. és 125. cikkéből, valamint magából az ER Yugnak adott engedélyből kitűnik, hogy a nemzeti jogalkotó a villamosenergia-létesítmények felett az átviteli rendszer-üzemeltetőt, illetve az elosztórendszer-üzemeltetőt megillető tulajdonjog szempontja alapján tett különbséget az átviteli és az elosztórendszer között. Ami a feszültségi szintet illeti, a nemzeti jogalkotó álláspontja nem ilyen egyértelmű. Mindazonáltal a 2009/72 irányelv 2. cikkének 3. és 5. pontjában foglalt fogalom meghatározásokból kitűnik, hogy az uniós jogalkotó számára az egyetlen releváns kritérium a szállított villamos energia feszültségi szintje, amit a Bíróság a 2008. május 22-i citiworks ítélet (C-439/06, EU:C:2008:298) 48. pontjában meg is erősített.
- 29 E körülmények között az Administrativen sad Sofia-grad (szófiai közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni a 2009/72 irányelv 2. cikkének 3. és 5. pontját, hogy az elosztórendszer átviteli rendszertől, valamint ennek megfelelően a villamosenergia-»elosztási« és »átviteli« tevékenységek egymástól való elhatárolásának egyetlen kritériuma a feszültségi szint, és hogy – a rendszerfelhasználókat a rendszer egyik vagy másik fajtájához (átviteli vagy elosztórendszerhez)

történő hozzárendelésével kapcsolatos cselekvési szabadságuk ellenére – a tagállamok számára nem megengedett, hogy a tevékenység kifejtéséhez használt vagyontárgyon fennálló tulajdont az átviteli és az elosztási tevékenység közötti kiegészítő elhatárolási kritériumként vezessék be?

- 2) Amennyiben az első kérdésre igenlő a válasz: a középvezettségű rendszerhez csatlakozó villamosenergia-fogyasztókat minden esetben az adott területre engedéllyel rendelkező elosztórendszer-üzemeltető fogyasztójaként kell-e kezelni, mégpedig függetlenül azon létesítmény tulajdoni viszonyaitól, amelyhez az érintett fogyasztó elektronikus berendezéseit közvetlenül csatlakoztatják, és függetlenül a szerződésektől, amelyeket a fogyasztó közvetlenül az átviteli rendszer-üzemeltetővel kötött?
- 3) Amennyiben az első kérdésre nemleges a válasz: a 2009/72 irányelv értelmében és célja alapján elfogadhatóak-e az olyan nemzeti rendelkezések, mint [a ZE kiegészítő rendelkezései] 1. cikkének 20. pontjával összefüggésben értelmezett 44. pontja, amely szerint a »villamos energia átvitele« a villamos energia szállítása az átviteli rendszeren keresztül, míg a »villamosenergia-átviteli rendszer« azoknak a villamosenergia-vezetékeknek és -berendezéseknek az összessége, amelyek a villamos energia átvitelére, nagyfeszültségről középvezetőségre történő átalakítására és az energiaáramlás újraelosztására szolgálnak? Ugyanezen feltételek között elfogadható-e az olyan nemzeti rendelkezés, mint a [ZE] 88. cikkének (1) bekezdése: »A villamos energia elosztását és a villamosenergiaelosztó-rendszerek üzemeltetését olyan elosztórendszer-üzemeltetők végzik, akik egy meghatározott területen e rendszerek tulajdonosai, és az adott területre vonatkozóan rendelkeznek a villamos energia elosztására vonatkozó engedéllyel«?

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az elfogadhatóságról

- 30 A BMF azzal érvel, hogy a feltett kérdések az alapügy megoldása szempontjából nem relevánsak, következésképpen elfogadhatatlanok. E jogvita kizárólag arra vonatkozik, hogy egy felhasználó jogosult-e az olyan társasággal – az ER Yuggal – jogalap nélkül kötött villamosenergia-csatlakozási szerződés felmondására, amely a villamos energiát szállító hálózatnak nem tulajdonosa, és nem is felel e hálózat létesítményeinek üzemeltetéséért és működéséért. Ebben az összefüggésben a fő kérdés az, hogy a felhasználó jogosult-e olyan létesítményhez csatlakozni, amelynek a tulajdonosa egy független villamosenergia-átviteli rendszer-üzemeltető. A kérdést előterjesztő bíróság azonban a villamosenergia-„átvitel” és -„elosztás” fogalmait illetően irreleváns kérdéseket tesz fel. Egyébiránt a jelen ügyben alkalmazandó unós jogi rendelkezések értelmezése semmilyen kétséget nem vet fel, ráadásul e rendelkezéseket átültették a bolgár jogba.
- 31 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikk alapján létrehozott együttműködés keretében kizárólag az alapügyben eljáró és a meghozandó bírósági határozatért felelős nemzeti bíróság feladata, hogy az ügy sajátosságaira tekintettel megítélje mind az előzetes döntéshozatalra utaló határozatnak az ügydöntő határozat meghozatala szempontjából való szükségességét, mind a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság – főszabály szerint – köteles határozatot hozni (lásd többek között: 2017. október 26-i Balgarska energija borsa ítélet, C-347/16, EU:C:2017:816, 30. pont).
- 32 A nemzeti bíróság által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések relevanciájának vélelmét csak kivételesen lehet megdönteni, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson. Az előzetes döntéshozatalra utalás ugyanis

nem az általános vagy hipotetikus kérdésekkel kapcsolatos tanácsadó vélemények megfogalmazására irányul, hanem arra, hogy az uniós jogra vonatkozó jogvita tényleges megoldása szükségének eleget tegyen (lásd többek között: 2017. október 26-i Balgarska energiyna borsa ítélet, C-347/16, EU:C:2017:816, 31. pont).

- 33 A jelen ügyben rá kell mutatni arra, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdések, amelyek egy villamosenergiaelosztórendszer-üzemeltető és egy olyan felhasználó közötti jogvita keretében merültek fel, aki a közép feszültségű villamos energiához való hozzáférés érdekében állítólag közvetlenül kapcsolódik az átviteli rendszerhez, többek között a 2009/72 irányelv 2. cikkének 3. és 5. pontjában szereplő villamosenergia-„elosztás” és -„átvitel” fogalmak értelmezésére vonatkoznak egyrészt annak meghatározása érdekében, hogy az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, amely meghatározza a villamosenergia-átviteli és elosztórendszerek fogalmát, összhangban áll-e ezen rendelkezésekkel, másrészt pedig, hogy az alapügy körülményei között e felhasználót e rendszerek közül melyikhez csatlakozónak kell tekinteni, és ennél fogva e két üzemeltető közül melyik részére kell megfizetnie a hozzáféréssel és a villamos energia szállításával kapcsolatos díjakat.
- 34 E körülmények között nem tűnik úgy, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések, amelyek a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő jogvita összefüggésében bizonyos uniós jogi rendelkezések értelmezésére vonatkoznak, nyilvánvalóan irrelevánsak lennének.
- 35 E tekintetben nem releváns az, hogy e rendelkezések értelmezése állítólag semmilyen kétséget nem kelt, illetve hogy azokat átültették a nemzeti jogba, mivel e megfontolások a feltett kérdésekre adandó válaszok érdemére, nem pedig e kérdések elfogadhatóságára vonatkoznak.
- 36 Következésképpen meg kell állapítani, hogy e kérdések elfogadhatóak.

Az első és a harmadik kérdésről

- 37 Első és harmadik kérdésével, amelyeket együtt kell megvizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi, hogy a 2009/72 irányelv 2. cikkének 3. és 5. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, amely egyrészt a villamosenergia-átviteli rendszer és a villamosenergiaelosztó-rendszer fogalmának meghatározásakor nem kizárólag a villamosenergia-feszültség szintjére vonatkozó kritériumot, hanem az átviteli, illetve elosztási tevékenységek gyakorlásához használt eszközök feletti tulajdonjog kritériumát is alapul veszi, másrészt pedig előírja, hogy a villamos energia nagyfeszültségről közép feszültségre történő átalakítása a villamosenergia-átviteli rendszerrel kapcsolatos tevékenység körébe tartozik.
- 38 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2009/72 irányelv célja, amint az annak 1. cikkéből kitűnik, hogy közös szabályokat állapítson meg többek között a villamos energia átvitelére és elosztására annak érdekében, hogy az Unión belül fejlessze és integrálja a versenyképes villamosenergia-piacokat.
- 39 A 2009/72 irányelv, amint a (3) preambulumbekkezdéséből következik, a villamos energia belső piacának kialakítása érdekében többek között egy teljesen nyitott piac megvalósítására irányul, amely minden fogyasztó számára lehetővé teszi a kereskedők szabad megválasztását, és minden kereskedő számára biztosítja a fogyasztói szabad ellátásának lehetőségét (2018. november 28-i Solvay Chimica Italia és társai ítélet, C-262/17, C-263/17 és C-273/17, EU:C:2018:961, 36. és 55. pont).

- 40 Ebben az összefüggésben a verseny megfelelő működéséhez a villamosenergiaelosztó- és -átviteli rendszerekhez való, hátrányos megkülönböztetéstől mentes, átlátható és méltányos díjazású hozzáférésre van szükség, és ez elsődleges fontossággal bír (lásd analógia útján: 2008. május 22-i citiworks ítélet, C-439/06, EU:C:2008:298, 40. pont; 2008. október 9-i Sabatauskas és társai ítélet, C-239/07, EU:C:2008:551, 31. pont).
- 41 Közelebbről valamely harmadik félnek az elosztó- és átviteli rendszerekhez való, a 2009/72 irányelv 32. cikke (1) bekezdésének első és második mondata szerint bevezetett szabad hozzáférése – amint azt a Bíróság már több alkalommal elismerte – azon alapvető jelentőségű intézkedések egyike, amelyeket a tagállamoknak a villamos energia belső piacának kialakítása érdekében meg kell hozniuk (2018. november 28-i Solvay Chimica Italia és társai ítélet, C-262/17, C-263/17 és C-273/17, EU:C:2018:961, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 42 E célok eléréséhez a 2009/72 irányelv – amint a (9) preambulumbekkezdéséből is kitűnik – előírja a hálózatoknak a termelési és ellátási tevékenységektől történő tényleges jogi és funkcionális szétválasztását, hogy nemcsak a hálózat üzemeltetésében, hanem a vertikálisan integrált vállalkozásoknak a saját hálózataikba történő megfelelő szintű beruházásra való ösztönzése terén is elkerüljék a hátrányos megkülönböztetést.
- 43 A 2009/72 irányelv nem határozza meg az elosztórendszer és az átviteli rendszer tulajdonképpeni fogalmát. Ezen irányelv 2. cikkének 3. pontja ellenben úgy határozza meg az „átvitel” fogalmát, hogy az a villamos energia szállítása igen nagy feszültségű és nagyfeszültségű, összekapcsolt rendszereken a végső fogyasztókhoz vagy az elosztókhoz való eljuttatás céljából, ide nem értve magát az „ellátást”. Az említett irányelv 2. cikkének 5. pontjában foglalt fogalommeghatározás szerint pedig az „elosztás” a villamos energia szállítása nagyfeszültségű, középfeszültségű és kisfeszültségű elosztórendszereken a fogyasztóhoz való eljuttatás céljából, ide nem értve magát az „ellátást”. Az említett irányelv 2. cikkének 19. pontja szerint az „ellátás” fogalma alatt a fogyasztók részére történő villamosenergia-értékesítés értendő (lásd analógia útján: 2008. május 22-i citiworks ítélet, C-439/06, EU:C:2008:298, 45. pont; ebben az értelemben: 2018. november 28-i Solvay Chimica Italia és társai ítélet, C-262/17, C-263/17 és C-273/17, EU:C:2018:961, 28. pont).
- 44 Mivel e fogalommeghatározások nem tartalmazzak a tagállamok jogára való kifejezett utalást, mind az uniós jog egységes alkalmazásának, mind pedig az egyenlőség elvének követelményeiből az következik, hogy az ilyen fogalommeghatározások szövegét önállóan és egységesen kell értelmezni az egész Unióban (lásd többek között: 2019. április 11-i Tarola ítélet, C-483/17, EU:C:2019:309, 36. pont).
- 45 Márpedig az említett fogalommeghatározásokból egyrészt világosan következik az, hogy az átviteli rendszer a végső fogyasztók vagy az elosztók részére történő értékesítésre szánt, igen nagy feszültségű és nagyfeszültségű villamos energia szállítására szolgáló összekapcsolt rendszer, másrészt pedig az, hogy az elosztórendszer a nagykereskedelmi fogyasztók vagy a végső fogyasztók részére történő értékesítésre szánt, nagyfeszültségű, középfeszültségű vagy kisfeszültségű villamos energia szállítására szolgáló rendszer (lásd analógia útján: 2008. május 22-i citiworks ítélet, C-439/06, EU:C:2008:298, 46. pont; 2018. november 28-i Solvay Chimica Italia és társai ítélet, C-262/17, C-263/17 és C-273/17, EU:C:2018:961, 29. pont).
- 46 Ebből először is kitűnik, hogy a 2009/72 irányelv értelmében vett átviteli és elosztórendszerek jellegével, valamint az e hálózatokon szállított villamos energia mennyiségével kapcsolatban kizárólag a szállított villamos energia feszültsége képezi az annak megállapítása szempontjából releváns elhatárolási kritériumot, hogy valamely hálózat az ezen irányelv értelmében vett elosztórendszernek vagy átviteli rendszernek minősül-e (lásd analógia útján: 2008. május 22-i citiworks ítélet, C-439/06, EU:C:2008:298, 48. pont; 2018. november 8-i Solvay Chimica Italia és társai ítélet, C-262/17, C-263/17 és C-273/17, EU:C:2018:961, 30. pont).

- 47 Így a Bíróság már kifejtette, hogy e tekintetben nem jelent releváns kritériumot sem az ilyen hálózat bevezetésének időpontja, sem az, hogy a hálózat saját fogyasztás céljára szolgál, és magánjogi jogalany üzemelteti, amelyhez korlátozott számú termelőüzem és fogyasztási egység csatlakozik, sem a hálózat mérete vagy a hozzá kapcsolódó villamosenergia-fogyasztás szintje, mivel az uniós jogalkotónak nem állt szándékában, hogy bizonyos átviteli és elosztórendszereket ilyen kritériumok alapján kizárjon ezen irányelv hatálya alól (lásd analógia útján: 2008. május 22-i citiworks ítélet, C-439/06, EU:C:2008:298, 49. pont; ebben az értelemben: 2018. november 8-i Solvay Chimica Italia és társai ítélet, C-262/17, C-263/17 és C-273/17, EU:C:2018:961, 31. és 35. pont).
- 48 Másodszor a 2009/72 irányelv 2. cikkének 3. és 5. pontjában szereplő fogalommeghatározásokból az is kitűnik, hogy az ezen irányelv értelmében vett villamosenergia-átviteli és elosztórendszerek célkitűzését illetően a releváns elhatárolási kritériumot – amint a főtanácsnok az indítványának 51. és 53. pontjában megjegyezte – az jelenti, hogy a szállított villamos energiát a fogyasztók mely kategóriájának szánják, mivel az átviteli hálózat a villamos energia végső fogyasztók vagy elosztók részére történő értékesítésére szolgál, míg az elosztórendszer a villamos energia nagykereskedelmi vagy végső fogyasztók részére történő értékesítésére szolgál.
- 49 Ebből következik, hogy a 2009/72 irányelv hatálya alá tartozó átviteli rendszereknek, illetve elosztórendszereknek tekintendők azok a rendszerek, amelyek egyrészt a végső fogyasztók vagy elosztók részére történő értékesítésre szánt, igen nagy- és nagyfeszültségű villamos energia szállítására szolgálnak, másrészt pedig azok, amelyek a nagykereskedelmi vagy végső fogyasztók részére történő értékesítésre szánt, nagy-, közép- vagy kisfeszültségű villamos energia szállítására szolgálnak (lásd ebben az értelemben: 2018. november 8-i Solvay Chimica Italia és társai ítélet, C-262/17, C-263/17 és C-273/17, EU:C:2018:961, 37. pont).
- 50 Kétségtelen, hogy a 2009/72 irányelv, mivel a villamos energia teljes mértékben működőképes belső piacának fokozatos létrehozására irányul, nem harmonizálja kimerítően a többek között a villamos energia átvitelére és elosztására vonatkozó szabályokat (lásd ebben az értelemben: 2014. július 1-jei Ålands Vindkraft ítélet, C-573/12, EU:C:2014:2037, 86. pont; 2018. december 6-i FENS ítélet, C-305/17, EU:C:2018:986, 23–25. pont).
- 51 Ezenkívül a 2009/72 irányelv 2. cikkének 3. és 5. pontja, noha meghatározza azon kritériumokat, amelyek lehetővé teszik a villamosenergia-átviteli rendszer és a villamosenergiaelosztó-rendszer fogalmainak egymástól való elhatárolását, a tagállamok számára e kritériumok végrehajtását illetően bizonyos mérlegelési mozgásteret enged, amint ez többek között abból is kitűnik, hogy az e pontokban szereplő fogalommeghatározások között a nagyfeszültséget és az érintett fogyasztókat illetően átfedés van.
- 52 Így az ezen irányelvben e kérdésre vonatkozó rendelkezés hiányában a tagállamok, amennyiben tiszteletben tartják az említett 2. cikk 3. és 5. pontjában szereplő, az igen nagy, nagy-, közép- és kisfeszültség szerinti elhatárolást, továbbra is hatáskörrel rendelkeznek – amint a főtanácsnok az indítványának 64. pontjában megjegyezte – az e különböző feszültségi szintek elhatárolását lehetővé tevő pontos küszöbértékek meghatározására.
- 53 Hasonlóképpen, mivel – amint a 2009/72 irányelv 2. cikkének 4. és 6. pontjából következik – mind az átviteli-rendszer-üzemeltető, mind pedig az elosztó-rendszer-üzemeltető felelős lehet a megfelelő rendszerösszekötésekért, a tagállamok az e cikk 3. és 5. pontjában szereplő fogalommeghatározásokat tiszteletben tartva szabadon meghatározhatják, hogy a rendszerösszekötő pontok az átviteli rendszerhez vagy az elosztó-rendszerhez tartoznak-e.
- 54 Ennélfogva az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, amely előírja, hogy a nagyfeszültségről közép- és kisfeszültségre való áttérés lehetővé tétele érdekében a villamosenergia-feszültségnek egy villamosenergia-alállomásban történő átalakítása az átviteli rendszerrel kapcsolatos tevékenység körébe tartozik, nem lépi túl azon mérlegelési mozgásteret,

amellyel a tagállamok a 2009/72 irányelv 2. cikke 3. és 5. pontjának végrehajtása keretében rendelkeznek, mivel egy ilyen, az uniós jogalkotó által lehetővé tett választásra a feszültségi szint alapján kerül sor.

- 55 Ellenben a tagállamok az elosztórendszer és az átviteli rendszer fogalmának meghatározása érdekében a feszültségi szintre és az villamos energiával ellátott fogyasztói kategóriára vonatkozó kritériumon kívül nem alkalmazhatnak további elhatárolási kritériumokat, mivel ellenkező esetben fennállna a 2009/72 irányelv 2. cikke 3. és 5. pontja önálló és egységes értelmezése sérelmének veszélye.
- 56 Amint ugyanis a főtanácsnok az indítványának 60. és 61. pontjában hangsúlyozta, még ha a 2009/72 irányelv nem is vezet be kimerítő harmonizációt az általa szabályozott területeken, az átviteli rendszer és az elosztórendszer ezen irányelv értelmében vett fogalma alapvető jelentőséggel bír az irányelv rendszerében, mivel a villamos energia belső piacának kialakítása érdekében az említett irányelv, amint a IV–VI. fejezetében szereplő rendelkezésekből kitűnik, és amint arra a jelen ítélet 42. pontja már rámutatott, egyrészt előírja e rendszerek jogi és funkcionális szétválasztását, másrészt pedig e rendszereket, valamint üzemeltetőiket különböző szabályoknak veti alá.
- 57 E körülmények között a tagállamok a 2009/72 irányelvnek az általa célzott versenyképes piac kialakítását lehetővé tevő egységes alkalmazásának biztosítása érdekében úgy kötelesek meghatározni a villamosenergiaelosztó-rendszer és a villamosenergia-átviteli rendszer ezen irányelv értelmében vett fogalmát, hogy ennek során kizárólag az említett irányelv 2. cikkének 3. és 5. pontjában foglalt, a feszültségi szintre, illetve a villamos energiával ellátott fogyasztók kategóriájára vonatkozó két kritériumra utalnak.
- 58 Ebből következik, hogy a tagállamok a villamosenergiaelosztó-rendszer és a villamosenergia-átviteli rendszer ezen irányelv értelmében vett fogalmainak elhatárolásakor nem támaszkodhatnak további, az irányelv 2. cikkének 3. és 5. pontjában foglalt kritériumokon kívüli kritériumra.
- 59 Következésképpen rá kell mutatni arra, hogy e rendelkezésekkel ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, amely az átviteli rendszer és az elosztórendszer egymástól való elhatárolásának kritériumaként a villamosenergia-feszültség szintjének kritériumán túl az érintett villamosenergia-létesítmények feletti tulajdonjog kritériumát is alkalmazza.
- 60 Egyébiránt a kérdést előterjesztő bíróság azon feltevését illetően, miszerint ezen elhatárolási kritérium többek között e szabályozásnak a nemzeti bíróságok többsége általi értelmezéséből következik, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a tagállamok valamely irányelvből eredő azon kötelezettsége, hogy elérjék az abban előírt eredményt, valamint az EUSZ 4. cikk (3) bekezdése szerinti azon feladatuk, hogy e kötelezettség teljesítésének biztosítása érdekében valamennyi megfelelő általános vagy különös intézkedést megtegyék, a tagállamok minden hatóságára vonatkozik, beleértve a hatáskörük keretén belül az igazságszolgáltatás szerveit is (2019. május 14-i CCOO-ítélet, C-55/18, EU:C:2019:402, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 61 Ebből következik, hogy a nemzeti jog értelmezésére hivatott nemzeti bíróságnak e jog alkalmazása során úgy kell figyelembe vennie e jog szabályainak összességét, és úgy kell alkalmaznia az e jog által elfogadott értelmezési módszereket, hogy e jogot a lehető legnagyobb mértékben a szóban forgó irányelv szövege és célja alapján értelmezze annak érdekében, hogy elérje az irányelv által meghatározott eredményt, és ily módon megfeleljen az EUMSZ 288. cikk harmadik bekezdésének (2019. május 14-i CCOO-ítélet, C-55/18, EU:C:2019:402, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 62 Az összhangban álló értelmezés e követelménye a nemzeti bíróságok azon kötelezettségével jár, hogy adott esetben módosítaniuk kell az állandó ítélkezési gyakorlatot, amennyiben az a nemzeti jognak az adott irányelv céljaival összeegyeztethetetlen értelmezésén alapul (2019. május 14-i CCOO-ítélet, C-55/18, EU:C:2019:402, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 63 Rá kell mutatni továbbá arra, hogy amikor valamely tagállam a Bolgár Köztársasághoz hasonlóan úgy dönt, hogy a villamosenergia-átviteli rendszer üzemeltetésének a villamosenergia-termelési és -ellátási tevékenységektől való elhatárolása érdekében a 2009/72 irányelv 9. cikke (8) bekezdésének b) pontjában foglalt lehetőséget választja, amely lehetővé teszi számára, hogy az e cikk (1) bekezdésében szereplő, a tulajdonjogi szétválasztásra vonatkozó rendelkezéseket ne alkalmazza, és független átvitelirendszer-üzemeltetőt jelöljön ki, e választás azzal jár, hogy e tagállam köteles eleget tenni az említett irányelv V. fejezetében foglalt követelményeknek, amelyek közé tartozik az irányelv 17. cikke (1) bekezdésének a) pontja is (lásd ebben az értelemben: 2017. október 26-i Balgarska energiy na bursa ítélet, C-347/16, EU:C:2017:816, 32., 33. és 41. pont).
- 64 Márpedig ez utóbbi rendelkezés kifejezetten megköveteli, hogy a független átvitelirendszer-üzemeltetők tulajdonában álljanak a villamosenergia-átviteli tevékenység gyakorlásához szükséges eszközök, többek között az átviteli rendszer, és pedig különösen annak érdekében, hogy – amint a 2009/72 irányelv (16), (17) és (19) preambulumbekkezdéséből kitűnik – biztosítsák ezen üzemeltetőknek az ellátási és termelési tevékenységektől való, teljes körű és valódi függetlenségét (lásd ebben az értelemben: 2017. október 26-i Balgarska energiy na bursa ítélet, C-347/16, EU:C:2017:816, 34. pont).
- 65 Ellenben a 2009/72 irányelvnek az ellátórendszer-üzemeltetőkre alkalmazandó rendelkezései, amelyek az irányelvnek a 24–29. cikket tartalmazó VI. fejezetében találhatók, az ellátórendszer-üzemeltetőket illetően nem támasztanak ilyen követelményt.
- 66 A 2009/72 irányelvnek az ellátórendszer-üzemeltetők szétválasztására vonatkozó 26. cikke ugyanis csupán arra szorítkozik, hogy egyrészt az (1) bekezdésében előírja, hogy ha az elosztórendszer-üzemeltető egy vertikálisan integrált vállalkozás része, legalább társasági formájában, szervezete, valamint döntéshozatala szempontjából függetlennek kell lennie a nem az elosztással kapcsolatos, további tevékenységektől, nem köteles azonban az eszközeit tulajdonjogi szempontból elválasztani e vállalkozástól.
- 67 Másrészt e cikk (2) bekezdésének c) pontja szerint az elosztórendszer-üzemeltetőnek legfeljebb „tényleges”, a vertikálisan integrált villamosenergia-ipari vállalkozástól független „döntéshozatali jogkörrel [kell] rendelkez[nie]” a hálózat üzemeltetéséhez, karbantartásához és fejlesztéséhez szükséges vagyont illetően.
- 68 Amint azonban a főtanácsnok az indítványának 74. pontjában rámutatott, a nemzeti jog által megállapított azon feltétel, miszerint az elosztórendszer-üzemeltetőnek e rendszer tulajdonosának kell lennie – noha ilyen feltételt a 2009/72 irányelv nem ír elő –, az említett irányelv 9. cikke (1) bekezdésének a) pontjában és 17. cikke (1) bekezdésének a) pontjában az átvitelirendszer-üzemeltetők vonatkozásában előírt feltételhez hasonlóan erősítheti a villamos energia piacán a különböző tevékenységek tényleges szétválasztását.
- 69 Egy ilyen feltétel továbbá alkalmasnak tűnik arra, hogy ösztönözze az elosztórendszer-üzemeltetőt a saját hálózatába való befektetésre, és így hozzájárulhat a 2009/72 irányelv által követett célkitűzések egyikének megvalósulásához, amely – amint többek között az irányelv (9), (11), (19) és (44) preambulumbekkezdéséből kitűnik – abban áll, hogy a stabil villamosenergia-ellátás biztosítása érdekében elősegítsék az infrastruktúrákba való beruházást.
- 70 E feltétel azonban nem sértheti az ezen irányelv által követett azon célkitűzés megvalósítását, amely – amint a jelen ítélet 38–40. pontjából kitűnik – abban áll, hogy kialakítsa a villamos energia nyitott belső piacát, ahol biztosítva van a verseny rendes működése.

- 71 Közelebbről, amint a főtanácsnok az indítványának 78–81. pontjában megjegyezte, amikor valamely rendszert a feszültségi szintjére és az általa villamos energiával ellátott fogyasztói kategóriára tekintettel a 2009/72 irányelv 2. cikkének 3. és 5. pontja alkalmazásában elosztórendszernek kell minősíteni, azon feltétel, miszerint ezen elosztórendszernek az azt üzemeltető tulajdonában kell állnia, nem járhat azzal a következménnyel, hogy e rendszert kivonja az ezen irányelv azon rendelkezéseinek való megfelelésre vonatkozó kötelezettség alól, amelyek e rendszerre alkalmazandók.
- 72 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság már elismerte, hogy a tagállamok nem sorolhatják be azon rendszereket, amelyek ezen irányelv hatálya alá tartoznak, az ezen irányelv által kifejezetten meghatározott rendszerkategóriáktól eltérő kategóriába többek között annak érdekében, hogy az irányelvben elő nem írt mentességek vonatkozzanak rájuk (lásd ebben az értelemben: 2018. november 28-i Solvay Chimica Italia és társai ítélet, C-262/17, C-263/17 és C-273/17, EU:C:2018:961, 48. pont).
- 73 Következésképpen valamely tagállam nem zárhat ki az elosztórendszer fogalmából valamely, a nagykereskedelmi vagy a végső fogyasztók részére történő értékesítésre szánt, nagy-, közép- és kiefeszültségű villamos energia szállítására szolgáló rendszert kizárólag azzal az indokkal, hogy e rendszer üzemeltetője a rendszernek nem tulajdonosa.
- 74 Egyébiránt, amint arra a főtanácsnok az indítványának 82. és 83. pontjában rámutatott, azon feltétel, miszerint az elosztórendszernek az azt üzemeltető tulajdonában kell állnia, nem eredményezheti azt, hogy ezen üzemeltető korlátlan időtartamra szóló monopóliumot kap a villamos energia meghatározott területen való elosztására, mivel e feltétel harmadik felek számára piacralépési akadályt jelenthet. A kérdést előterjesztő bíróság feladata azonban annak értékelése, hogy a szóban forgó feltétel ilyen következményekkel járhat-e.
- 75 A fenti megfontolások összességére figyelemmel az első és a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2009/72 irányelv 2. cikkének 3. és 5. pontját úgy kell értelmezni, hogy:
- azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, amely előírja, hogy a nagyfeszültségről középvezültségre való áttérés lehetővé tétele érdekében a villamosenergia-feszültség átalakítása a villamosenergia-átviteli rendszerrel kapcsolatos tevékenység körébe tartozik,
 - ellenben azzal ellentétes az olyan szabályozás, amely a villamosenergia-átviteli rendszer és a villamosenergiaelosztó-rendszer fogalmának meghatározásakor nem kizárólag a feszültségi szintre vonatkozó kritériumot, hanem az átviteli, illetve elosztási tevékenységek gyakorlásához használt eszközök feletti tulajdonjog kritériumát is alapul veszi.
- 76 Ezen értelmezés azonban nem érinti egyrészt az említett irányelv 17. cikke (1) bekezdése a) pontjának alkalmazását, amely rendelkezés szerint a független átvitelirendszer-üzemeltetőnek e rendszer tulajdonosának kell lennie, másrészt pedig a tagállamok azon lehetőségét, hogy az elosztórendszer-üzemeltetővel szemben olyan kötelezettséget írjanak elő, miszerint e rendszer tulajdonosának kell lennie, feltéve hogy – amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia – e feltétel nem sérti az ugyanezen irányelv által követett célkitűzések megvalósítását többek között azáltal, hogy az ilyen rendszert kivonja az irányelv értelmében e rendszerre alkalmazandó szabályoknak való megfelelésre vonatkozó kötelezettség alól.

A második kérdésről

- 77 Második kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi, hogy a 2009/72 irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy a villamosenergia-hálózathoz középvezültségű berendezésen keresztül csatlakozó felhasználót szükségszerűen az adott területen a villamos energia elosztására kizárólagos engedéllyel

rendelkező elosztórendszer-üzemeltető fogyasztójának kell tekinteni, még akkor is, ha az említett üzemeltető e létesítménynek nem tulajdonosa, valamint függetlenül attól, hogy e felhasználó és a villamosenergia-átviteli rendszer üzemeltetője között milyen szerződéses jogviszony áll fenn.

- 78 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a harmadik feleknek a villamosenergiaelosztó- és -átviteli rendszerekhez való, a 2009/72 irányelv 32. cikke (1) bekezdésének első és második mondatában biztosított szabad hozzáférése – amint arra a jelen ítélet 41. pontja már rámutatott – azon alapvető jelentőségű intézkedések egyikét képezi, amelyeket a tagállamoknak a villamos energia belső piacának kialakítása érdekében meg kell hozniuk.
- 79 E hozzáférési jog szorosan kapcsolódik a fogyasztók azon jogához, hogy szabadon megválaszthassák a kereskedőket, illetve a kereskedők azon jogához, hogy fogyasztóikat szabadon elláthassák a termékeikkel, abban az értelemben, hogy ahhoz, hogy a fogyasztók szabadon megválaszthassák a kereskedőket, ez utóbbiaknak hozzáféréssel kell rendelkezniük azon különböző átviteli és elosztórendszerekhez, amelyek eljuttatják a fogyasztókhoz a villamos energiát (lásd analógia útján: 2008. május 22-i citiworks ítélet, C-439/06, EU:C:2008:298, 43. pont; 2008. október 9-i Sabatauskas és társai ítélet, C-239/07, EU:C:2008:551, 33. és 43. pont).
- 80 A 2009/72 irányelv 32. cikke (1) bekezdésének megfelelően a rendszerekhez való hozzáférésnek objektív, hátrányos megkülönböztetéstől mentes és átlátható kritériumokon, továbbá hatálybalépésüket megelőzően közzétett tarifákon kell alapulnia, és e hozzáférés nem függhet diszkrecionális döntéstől (lásd analógia útján: 2008. október 9-i Sabatauskas és társai ítélet, C-239/07, EU:C:2008:551, 46. pont).
- 81 Ebből kitűnik, hogy e rendelkezés a tagállamokra bízta az ehhez szükséges intézkedések meghozatalát, mivel az EUMSZ 288. cikknek megfelelően a tagállamok hatáskörébe tartozik a harmadik személyek átviteli vagy elosztórendszerekhez történő hozzáférése struktúrájának kialakításához szükséges forma és eszközök megválasztása, feltéve hogy a tagállamok – az ezen irányelvben előírt kivételektől és eltérésektől eltekintve – tiszteletben tartják az e rendszerekhez való szabad hozzáférés elvét (lásd ebben az értelemben: 2018. november 28-i Solvay Chimica Italia és társai ítélet, C-262/17, C-263/17 és C-273/17, EU:C:2018:961, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 82 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamoknak a 2009/72 irányelv 32. cikkének (1) bekezdésében foglalt kötelezettségei kizárólag a rendszerekhez való hozzáférésre, nem pedig az azokhoz való csatlakozásra vonatkoznak, amely utóbbi alatt a rendszerekkel való fizikai összekapcsolás értendő (lásd ebben az értelemben: 2008. október 9-i Sabatauskas és társai ítélet, C-239/07, EU:C:2008:551, 42. pont).
- 83 Márpedig a fogyasztók e rendelkezésben foglalt azon joga, hogy szabadon megválaszthassák a kereskedőket, akkor is biztosítva van, ha a kereskedő a fogyasztókat egy átviteli rendszerhez csatlakoztatja, és akkor is, ha e csatlakoztatás a fogyasztókat egy elosztórendszerhez kapcsolja (2008. október 9-i Sabatauskas és társai ítélet, C-239/07, EU:C:2008:551, 43. pont).
- 84 Ebből következik, hogy a tagállamok mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek annak során, hogy a rendszerhasználókat egy bizonyos típusú hálózat felé orientálják, és ennél fogva azon hálózattípus meghatározása során, amelyhez a fogyasztókat csatlakoztatják, azzal a feltétellel azonban, hogy az említett csatlakoztatásra hátrányos megkülönböztetéstől mentes és objektív feltételek mellett kerül sor. A felhasználók tehát nem jogosultak arra, hogy szabadon megválaszthassák azt a típusú hálózatot, amelyhez csatlakozni kívánnak (lásd ebben az értelemben: 2008. október 9-i Sabatauskas és társai ítélet, C-239/07, EU:C:2008:551, 46–49. pont).
- 85 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó felhasználó azzal az indokkal kéri a villamosenergia-átviteli rendszerhez való csatlakoztatását, hogy egy olyan létesítmény részét képező, közép feszültségű berendezéshez van kapcsolva, amely a

nagyfeszültségről középvezültségre való áttérés érdekében a villamosenergia-feszültséget átalakítja, és mivel a nemzeti jog értelmében az ilyen átalakítás az átviteli rendszerrel kapcsolatos tevékenység körébe tartozik.

- 86 E tekintetben a jelen ítélet 53. és 54. pontjában már megállapításra került, hogy a 2009/72 irányelv 2. cikkének 4. és 6. pontjából kitűnik, hogy a tagállamok az ezen irányelvben számukra elismert mérlegelési mozgásterük gyakorlása során szabadon meghatározhatják, hogy a villamosenergia-átviteli rendszer és a villamosenergiaelosztó-rendszer közötti összekötő pontok az előbbi vagy az utóbbi típusú rendszer részét képezik-e, így a tagállamok előírhatják, hogy a nagyfeszültségről középvezültségre való áttérés érdekében a villamosenergia-feszültség átalakítása az villamosenergia-átviteli rendszerrel kapcsolatos tevékenység körébe tartozik.
- 87 E körülmények között úgy tekinthető, hogy az alapügyben szóban forgó felhasználóhoz hasonló felhasználónak a villamosenergia-átviteli rendszerhez való csatlakozása objektív és hátrányos megkülönböztetéstől mentes indokokon alapul, mivel e felhasználó egy olyan középvezültségű berendezéshez kapcsolódik, amely a 2009/72 irányelvnek és a nemzeti jognak megfelelően az ezen átviteli rendszerrel kapcsolatos tevékenység körébe tartozik.
- 88 Ebből következik, hogy ezen irányelv nem zárja ki azt, hogy egy olyan ügyben, mint az alapeljárásban szóban forgó ügy, az ilyen felhasználót a villamosenergia-átviteli rendszerhez csatlakozó felhasználónak lehessen tekinteni.
- 89 A kérdést előterjesztő bíróság feladata azonban annak vizsgálata, hogy a szóban forgó berendezés – amint az a Bírósághoz benyújtott adatokból és a tárgyaláson folytatott vitából kitűnni látszik – ténylegesen a villamosenergia-átviteli rendszerhez tartozó villamosenergia-alállomás részét képezi-e, tehát nem minősül e hálózaton kívüli, a villamosenergiaelosztó-rendszer részét képező elemnek.
- 90 E tekintetben mindenesetre nincs jelentősége annak – amint az első és harmadik kérdésre adott válaszból, és különösen a jelen ítélet 71. pontjából következik –, hogy az elosztórendszer, illetve az átviteli rendszer üzemeltetője az érintett rendszer tulajdonosa-e, vagy sem, mivel e körülmény nem fosztja meg az említett rendszert a 2009/72 irányelv értelmében vett elosztóhálózat, illetve átviteli hálózat jellegétől.
- 91 Következésképpen a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2009/72 irányelvet, és különösen a 2. cikkének 3–6. pontját és 32. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a villamosenergia-hálózathoz középvezültségű berendezésen keresztül csatlakozó felhasználót nem kell szükségszerűen az adott területen a villamos energia elosztására kizárólagos engedéllyel rendelkező elosztórendszer-üzemeltető fogyasztójának tekinteni, függetlenül attól, hogy e felhasználó és a villamosenergia-átviteli rendszer üzemeltetője között milyen szerződéses jogviszony áll fenn, mivel e felhasználó a villamosenergia-átviteli rendszer fogyasztójának tekinthető akkor, ha egy olyan villamosenergia-alállomás részét képező középvezültségű berendezéshez kapcsolódik – amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia –, amelynek a tevékenysége, azaz a nagyfeszültségről középvezültségre való áttérés érdekében a villamosenergia-feszültség átalakítása, az e rendszerrel kapcsolatos tevékenység körébe tartozik.

A költségekről

- 92 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

1) A villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2003/54/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 2009/72/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének 3. és 5. pontját úgy kell értelmezni, hogy:

- azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, amely előírja, hogy a nagyfeszültségről középvezületre való áttérés lehetővé tétele érdekében a villamosenergia-feszültség átalakítása a villamosenergia-átviteli rendszerrel kapcsolatos tevékenység körébe tartozik,
- ellenben azzal ellentétes az olyan szabályozás, amely a villamosenergia-átviteli rendszer és a villamosenergiaelosztó-rendszer fogalmának meghatározásakor nem kizárólag a feszültségi szintre vonatkozó kritériumot, hanem az átviteli, illetve elosztási tevékenységek gyakorlásához használt eszközök feletti tulajdonjog kritériumát is alapul veszi.

Ezen értelmezés azonban nem érinti egyrészt az említett irányelv 17. cikke (1) bekezdése a) pontjának alkalmazását, amely rendelkezés szerint a független átviteli-rendszer-üzemeltetőnek e rendszer tulajdonosának kell lennie, másrészt pedig a tagállamok azon lehetőségét, hogy az elosztórendszer-üzemeltetővel szemben olyan kötelezettséget írjanak elő, miszerint e rendszer tulajdonosának kell lennie, feltéve hogy – amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia – e feltétel nem sérti az ugyanezen irányelv által követett célkitűzések megvalósítását többek között azáltal, hogy az ilyen rendszert kivonja az irányelv értelmében e rendszerre alkalmazandó szabályoknak való megfelelésre vonatkozó kötelezettség alól.

2) A 2009/72 irányelvet, és különösen a 2. cikkének 3–6. pontját és 32. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a villamosenergia-hálózathoz középvezületű berendezésen keresztül csatlakozó felhasználót nem kell szükségszerűen az adott területen a villamos energia elosztására kizárólagos engedéllyel rendelkező elosztórendszer-üzemeltető fogyasztójának tekinteni, függetlenül attól, hogy e felhasználó és a villamosenergia-átviteli rendszer üzemeltetője között milyen szerződéses jogviszony áll fenn, mivel e felhasználó a villamosenergia-átviteli rendszer fogyasztójának tekinthető akkor, ha egy olyan villamosenergia-alállomás részét képező középvezületű berendezéshez kapcsolódik – amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia –, amelynek a tevékenysége, azaz a nagyfeszültségről középvezületre való áttérés érdekében a villamosenergia-feszültség átalakítása, az e rendszerrel kapcsolatos tevékenység körébe tartozik.

Aláírások